

Η Αναρχική Σύνθεση , Sébastien Faure (1927 ή 1928)

Τα τρία αναρχικά ρεύματα

Στη Γαλλία, όπως και στις περισσότερες άλλες χώρες, διακρίνονται τρία κύρια αναρχικά ρεύματα, τα οποία μπορούν να ονομαστούν ως εξής:

- Αναρχοσυνδικαλισμός.
- Ελευθεριακός Κομμουνισμός.
- Αναρχικός Ατομικισμός.

Ήταν φυσικό και αναπόφευκτο ότι, έχοντας φθάσει σε ένα ορισμένο στάδιο ανάπτυξης, μια ιδέα τόσο τεράστια όσο ο αναρχισμός θα πρέπει να καταλήξει σε αυτή την τριπλή εκδήλωση της ύπαρξής της.

Ένα φιλοσοφικό και κοινωνικό κίνημα, δηλαδή μία από τις ιδέες και τη δράση, που επιδιώκει να εξαλείψει κάθε εξουσιαστικό θεσμό, θα δημιουργούσε απαραίτητως εκείνες τις διακρίσεις που καθορίζουν υποχρεωτικά την ποικιλία καταστάσεων, περιβάλλοντος και ιδιοσυγκρασιών, την ποικιλομορφία των πηγών που οι αμέτρητοι μεμονωμένοι σχηματισμοί και το τεράστιο σώμα των γεγονότων τροφοδοτούν την ζωτικότητα του.

Ο αναρχοσυνδικαλισμός, ο ελευθεριακός κομμουνισμός και ο αναρχικός ατομικισμός, αυτά τα τρία ρεύματα υπάρχουν και τίποτα και κανένας δεν μπορεί να τα εμποδίσει από το να πράξουν. Κάθε ένα από αυτά αντιπροσωπεύει μια δύναμη, μια δύναμη που δεν είναι ούτε δυνατή ούτε επιθυμητή για καταστροφή της. Για να το διαπιστώσουμε αυτό αρκεί να τοποθετήσουμε τον εαυτό μας ως καθαρό και απλό αναρχικό στην καρδιά της γιγαντιαίας προσπάθειας που πρέπει να καταβάλουμε για να καταργήσουμε την αρχή της Εξουσίας. Μόνο τότε κάποιος θα συνειδητοποιούσε την απαραίτητη συμβολή που μπορεί να κάνει κάθε ένα από αυτά τα τρία ρεύματα στον αγώνα που κάνουμε.

Αυτά τα τρία ρεύματα είναι ξεχωριστά, αλλά δεν αντιτίθενται το ένα στο άλλο.

Έχω λοιπόν τρεις ερωτήσεις:

- Η πρώτη είναι από τους αναρχοσυνδικαλιστές στους ελευθεριακούς κομμουνιστές και τους αναρχικούς ατομικιστές.
- Η δεύτερη είναι από τους ελευθεριακούς κομμουνιστές στους αναρχοσυνδικαλιστές και τους αναρχικούς ατομικιστές.
- Η τρίτη είναι από τους αναρχικούς ατομικιστές στους αναρχοσυνδικαλιστές και τους ελευθεριακούς κομμουνιστές.

Η πρώτη:

«Λαμβάνοντας υπόψη τον αναρχισμό ως κοινωνικό κίνημα και λαϊκή δράση, όταν έρθει ο καιρός που ο αναρχισμός παράγει την αναπόφευκτη και αποφασιστική επίθεση στον καπιταλιστικό, αυταρχικό κόσμο που ονομάζουμε Κοινωνική Επανάσταση, μπορεί να το κάνει αυτό χωρίς τη βοήθεια των μεγάλων μαζών που ομαδοποιούνται στις εργατικές οργανώσεις; »

Πιστεύω ότι θα ήταν ανόητη η ελπίδα για νίκη χωρίς τη συμμετοχή στην απελευθερωτική εξέγερση - ενεργή, αποτελεσματική, άγρια και επίμονη συμμετοχή - αυτών των εργαζόμενων μαζών, οι οποίες από κοινού έχουν μεγαλύτερο ενδιαφέρον από οποιονδήποτε άλλον στον κοινωνικό μετασχηματισμό.

Δεν λέω ούτε σκέφτομαι, ενόψει της αναγκαίας συνεργασίας κατά την περίοδο της επαναστατικής ζύμωσης και δράσης, ότι τόσο οι συνδικαλιστικές δυνάμεις όσο και οι αναρχικές δυνάμεις θα πρέπει ήδη να ενωθούν, να συνεργαστούν, να συνδυαστούν και να σχηματίσουν μια ομοιογενή, συμπαγή οντότητα. Αλλά νομίζω και λέω, μαζί με τον παλιό μου φίλο Malatesta:

«Οι αναρχικοί πρέπει να αναγνωρίσουν τη χρησιμότητα και τη σημασία του συνδικαλιστικού κινήματος, να ενθαρρύνουν την ανάπτυξή του και να το καταστήσουν έναν από τους μοχλούς της δράσης τους, επιδιώκοντας να εξασφαλίσουν τη συνεργασία μεταξύ του συνδικαλισμού και των άλλων δυνάμεων προόδου για μια κοινωνική επανάσταση που οδηγεί στην καταστολή των τάξεων, της ολικής ελευθερίας, της ισότητας, της ειρήνης και της αλληλεγγύης μεταξύ όλων των ανθρώπων. Αλλά θα ήταν μια θαναμαστή ψευδαίσθηση να πιστεύουμε, όπως και πολλοί, ότι το εργατικό κίνημα από μόνο του, λόγω της φύσης του, θα επιφέρει μια τέτοια επανάσταση. Το αντίθετο: σε κάθε κίνηση που βασίζεται στο υλικό, τα άμεσα

συμφέροντα (και ένα τεράστιο εργατικό κίνημα δεν μπορούν να εδραιωθούν σε καμία άλλη βάση), οι αναταραχές, οι προσπάθειες και οι συντονισμένες προσπάθειες των ανθρώπων που αγωνίζονται και θυσιάζονται για το ιδεώδες είναι απαραίτητες. Χωρίς αυτή τη μόχλευση, όλα τα κινήματα τείνουν αναπόφευκτα να προσαρμοστούν στις συνθήκες, να δημιουργήσουν ένα συντηρητικό πνεύμα, να φοβούνται την αλλαγή αναμεταξύ εκείνων που θα προσπαθήσουν να κερδίσουν καλύτερες συνθήκες. Δημιουργούνται έτσι, συχνά νέες προνομιούχες τάξεις οι οποίες προσελκύουν την υποστήριξη και την εδραίωση του *status quo* που επιδιώκουμε να καταστρέψουμε.

Εξ ου και η πιεστική ανάγκη για ειδικά αναρχικές οργανώσεις που, τόσο μέσα όσο και έξω από τα συνδικάτα, αγωνίζονται για την πλήρη πραγματοποίηση του αναρχισμού και επιδιώκουν να αποστειρώσουν οποιοδήποτε στέλεχος διαφθοράς και αντίδρασης».

Όπως βλέπετε, δεν είναι τόσο μια περίπτωση της οργανικής σύνδεσης του αναρχικού κινήματος με το συνδικαλιστικό κίνημα, καθώς συνδέει τον συνδικαλισμό με τον αναρχισμό. Είναι μόνο ζήτημα εργασίας για την πλήρη πραγματοποίηση του αναρχικού ιδεώδους τόσο μέσα στα συνδικάτα όσο και έξω.

Ζητώ λοιπόν από τους ελευθεριακούς κομμουνιστές και τους ατομικιστές αναρχικούς να εξηγήσουν ποιοι είναι οι βασικοί ή οι πραγματικοί, και θεμελιώδεις λόγοι που έχουν για να αντιταχθούν στον αναρχοσυνδικαλισμό που σχεδιάστηκε και ασκήθηκε έτσι;

Εδώ είναι το δεύτερο ερώτημα:

"Ως αδυσώπητος εχθρός της εκμετάλλευσης από τον έναν άνθρωπο έναντι του άλλου που δημιουργείται από το καπιταλιστικό καθεστώς και της κυριαρχίας ενός ανθρώπου πάνω από έναν άλλο που γεννάται από το κράτος, ο αναρχισμός μπορεί να αντιληφθεί την αποτελεσματική και ολική καταστολή του πρώτου χωρίς την καταστολή του καπιταλιστικού καθεστώτος και συγκέντρωση (ελευθεριακού κομμουνισμού) των μέσων παραγωγής, μεταφορών και ανταλλαγών; Και μπορεί να αντιληφθεί την αποτελεσματική και πλήρη κατάργηση της τελευταίας χωρίς την οριστική κατάργηση του κράτους και όλων των θεσμικών οργάνων που απορρέουν από αυτό; "

Και ζητώ από τους αναρχοσυνδικαλιστές και τους αναρχικούς ατομικιστές [1] ποιους λόγους αρχής ή πραγματικότητας, ποιοι βασικοί και θεμελιώδεις λόγοι μπορεί να έχουν για να αντιταχθούν στον ελευθεριακό κομμουνισμό που έχει σχεδιαστεί να ασκηθεί;

Εδώ είναι η τρίτη και τελευταία ερώτηση:

«Καθώς ο αναρχισμός είναι αφενός η υψηλότερη και σαφέστερη έκφραση της αντίδρασης του ατόμου έναντι της πολιτικής, οικονομικής και πνευματικής καταπίεσης που ασκείται σε αυτόν μέσω των αυταρχικών θεσμών και, αφετέρου, η πιο σθεναρή και ακριβής επιβεβαίωση της το δικαίωμα κάθε ατόμου να ολοκληρώσει την εκπλήρωση για την ικανοποίηση των αναγκών του σε κάθε τομέα, ο αναρχισμός μπορεί να αντιληφθεί την αποτελεσματική και ολοκληρωμένη πραγματοποίηση αυτής της αντίδρασης και αυτής της επιβεβαίωσης με οποιοδήποτε άλλο τρόπο εκτός από μια μεμονωμένη κουλτούρα που επιδιώκεται στο μεγαλύτερο δυνατό βαθμό προς έναν κοινωνικό μετασχηματισμό που σπάει κάθε γωνιά του περιορισμού και της καταπίεσης; "

Και ζητώ από τους αναρχοσυνδικαλιστές και τους ελευθεριακούς κομμουνιστές για τους βασικούς λόγους αρχής ή πραγματικότητας να αντιταχθούν στον ανάλογο και πρακτικό αναρχικό ατομικισμό;

Καλώ αυτά τα τρία ρεύματα να ενωθούν μεταξύ τους.

Απόσπασμα από το έργο του Sebastien Faure "Anarchist Synthesis" που δημοσιεύτηκε στην "Volonté Anarchiste", No. 12, 1980, Edition du Groupe Fresnes-Antony de la Fédération Anarchiste

Μετάφραση: Αργύρης Αργυριάδης